

saaledes, at Kommunen forud afholder Udgifterne og efter fjerdingaarlige Opgørelser faar Halvdelen refunderet af Statskassen. Ifølge § 19, sidste Stykke, afholder Kommunen alle Udgifter ved Forretninger, som udføres af Dyrslægen efter det offentlige Foranstaltning. Endelig bestemmes det i § 8, sidste Stykke, at der skal foretages aarlige Opgørelser over de afholdte Udgifter i Henhold til Loven, og hvis de overstiger et Beløb af 10 Øre for hver Tønde af Amtsraadskredsens Hartkorn eller i Købstæderne $2\frac{1}{2}$ Øre pr. Individ, refunderes det overskydende Beløb af Statskassen. Jeg synes, at disse forskellige Regler maatte kunne sammenarbejdes til een. Det maatte vist være tilstrækkeligt at foretage aarlige Opgørelser over, hvad Stat og Kommune hver for sig skal udrede; thi som Forholdene er nu, er det ofte meget smaa Beløb, der foretages Opgørelse over, ofte en 2—3 Kr., hvoraf Staten altsaa skal betale Halvdelen, hvorefter Kommunen anmodes om at anvise den anden Halvdel. Der maa kunne udarbejdes ensartede Regler for de Refusioner, der skal ske, saaledes at der bliver mindre Ulejlighed derved.

Jeg maa maaske i denne Forbindelse bemærke, at man, hvis der skal foretages aarlige Opgørelser, maa kunne vente, at Refusionen sker forholdsvis hurtig. Det sker jo desværre paa andre Omraader, at der kan gaa hele Aar, inden Kommunerne faar refunderet de Beløb, de har til gode hos Statskassen. Man maa her paaskønne den Fremgangsmaade, Landbrugsministeriet har indført — og som jeg vilde ønske, de andre Ministerier vilde optage —, idet Kommunerne hvert Aar faar Meddelelse om inden 15. Maj at indsende en samlet Opgørelse over deres Udgifter i Anledning af smitsomme Sygdomme, hvorefter Udgifterne straks bliver refunderet, saa at de kan komme paa det Regnskabsaar, hvor de hører hjemme. Det vilde være heldigt, om de andre Ministerier kom ind paa det samme, saa at Kommunerne ikke blev sat i saa stor Forlegenhed, som det nu ofte sker; i Aar har Kommunerne endnu ikke faaet Refusion fra Statskassen for Udgifterne til Dyrtidsforanstaltninger, Alderdomsunderstøttelse o. s. v. Ogsaa af Hensyn til Statsregnskabet vilde det være det heldigste, om Landbrugsministeriets Fremgangsmaade blev Praksis, da Udgifterne jo dog bør komme paa det Regnskab, hvor de virkelig hører hjemme. Jeg nærer altsaa ingen Frygt ved paa dette Omraade at anbefale Kommunerne at fore-

tage aarlige Opgørelser over de samlede Udgifter og vente med at faa noget som helst refunderet, indtil Aaret er omme.

Jeg vil dernæst gerne gøre en lille Bemærkning om Befordringsgodtgørelse til Dyrslæger. Jeg er enig i, at de faar samme Befordringsgodtgørelse, som er tillagt Embedslæger. Men naar man vil overføre Bestemmelsen fra Embedslægeloven, maa man gøre Skridtet fuldt ud og gøre Bestemmelsen gældende i alle Retninger. Men det sker ikke. Ifølge Embedslægeloven faar Embedslægen kun Godtgørelse, naar der foretages Rejser over 2 km, og der føjes til: „udenfor den By, hvori han er bosat“. Han faar altsaa ikke Befordringsgodtgørelse for Rejser paa over 2 km, naar de sker indenfor den By, hvori han er bosat. Den samme Bestemmelse bør være gældende for Dyrslægerne. Ligeledes staar der i Lovforslaget: „Hvor Jernbanen benyttes, gælder de almindelige Takster for 2den Klasse“. Det er altsaa fuldstændig overladt til Dyrslægen, om han vil benytte Jernbanen eller ikke. Men i Embedslægeloven bestemmes det, at Embedslægerne skal benytte Jernbanen, hvor det kan ske uden uforholdsmæssigt Tidsspilde. Den samme Bestemmelse bør gælde her.

Jeg vil tillade mig at henlede det kommende Udvalgs Opmærksomhed paa disse Forhold.

Landbrugsministeren (Kr. Pedersen): Jeg takker for den Tilslutning, Lovforslaget har faaet. Det fik ogsaa Tilslutning i det andet høje Ting, og det overrasker mig ikke, da der jo ikke er megen Meningsforskel om hele det Spørgsmaal. Hensigten med Lovforslaget er den, som vi alle sammen er enige om, at indskrænke Faren for Udbredelse af smitsomme Sygdomme, der optræder hos Husdyrene. Man kunde maaske sige, at det var noget, som hver enkelt Landmand var interesseret i at vaage over, men der sker dog Misbrug, og Loven tilsigter da at hindre saadanne Misbrug, og at Sygdom udbredes til andre Dyr. Der er altsaa blot Spørgsmaal om, hvor strengt man skal gaa til Værks. Der er jo sket enkelte Ændringer i Lovforslaget i det andet høje Ting; saa at det ikke fremtræder ganske i den Skikkelse, hvori det blev fremsat, men dog ikke andre Ændringer, end at jeg synes, jeg kan tiltræde Lovforslaget i den nu foreliggende Skikkelse.

Lovforslaget er udarbejdet af det veterinære Sundhedsraad, og Dyrslægeforeningen har set og godkendt det. Man tænker